

Περί του βιβλίου Θρησκευτικών Γ' Δημοτικού (Ο Θεός στη ζωή μας)

Γράφει η **Μαρία Σουρτζή**.

Ευγενία Πούτου

Θρησκευτικά

Ο ΘΕΟΣ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Γ' Δημοτικού

- Διδακτικοί στόχοι
- Κύρια σημεία
- Νοηματική απόδοση
- Λεξιλόγιο
- Απαντήσεις των δραστηριοτήτων και των ερωτήσεων του σχολικού βιβλίου
- Δραστηριότητες εμπέδωσης
- Κριτήρια αξιολόγησης

ΕΛΛΗΝΟΕΚΔΟΤΙΚΗ

Καλησπέρα σας!

Είμαι μια μητέρα τριών παιδιών. Το μεγαλύτερο παιδί μου πηγαίνει στην Γ' Δημοτικού και με αυτήν την επιστολή μου θα ήθελα να εκφράσω την αγανάκτησή μου για το επαίσχυντο βιβλίο των Ορησκευτικών της Γ' Δημοτικού.

Ας ξεκινήσω με κάποια σχετικά “ανώδυνα” σχόλια. Κατ' αρχάς, πρόκειται για ένα εξαιρετικά κακογραμμένο βιβλίο, χωρίς κανένα ειρμό ή λογική και ιδιαίτερα χαοτικό: Ακολουθίες, Μυστήρια, ιστορίες από την Παλαιά Διαθήκη (ενίοτε αποσπασματικά δοσμένες -“λογοκριμένες”-, βλ. το κεφάλαιο που αναφέρεται στους Πρωτοπλάστους), ανθρωπιστικά μηνύματα, Χριστιανικές εορτές-βίοι Αγίων, αποσπάσματα από την Καινή Διαθήκη, παραδοσιακά έθιμα αποτελούν ένα άγαρμπο συνονθύλευμα που στερείται λογικής και οργάνωσης.

Ας προχωρήσουμε τώρα και σε κάποια επιμέρους σημεία που αξίζει να αναφέρουμε.

– Κεφ. 2: *Ο Σταυρός: Το σύμβολο των χριστιανών* (το “χ” γραμμένο με μικρό γράμμα): στη σελ. 11 (πλαίσιο “σύμβολο”) διαβάζουμε: “ο Σταυρός είναι το σύμβολο των χριστιανών, το περιστέρι είναι το σύμβολο της ειρήνης, οι πέντε κύκλοι είναι το σύμβολο των Ολυμπιακών Αγώνων [εδώ τα αρχικά “Ο” και “Α” γράφονται με κεφαλαίο γράμμα!].” Δηλαδή -ούτε λίγο ούτε πολύ- ταυτίζει τον Τίμιο Σταυρό, τον “φύλακα πάσης της Οικουμένης” με τα εν λόγω κοσμικά και άνευ σημασίας σύμβολα – να υπενθυμίσουμε ότι οι ολυμπιακοί αγώνες είναι κατάλοιπο της ειδωλολατρικής Αρχαιότητας.

– Κεφ. 8: Η γέννηση ενός παιδιού είναι δώρο στην οικογένεια, σελ. 26: “*Όμως πολλές φορές, δυστυχώς, τα παιδιά αντί για αγάπη και φροντίδα γνωρίζουν την κακία και την αδιαφορία. Συχνά ακούμε για παιδιά που για διάφορες αιτίες τα εγκαταλείπουν οι γονείς τους ή τα χτυπούν ή δε νοιάζονται γι’ αυτά.*”. Πρώτον, πρόκειται για ένα εξαιρετικά καταθλιπτικό μήνυμα. Δεν είναι όμως μόνο αυτό: από την τρυφερή ηλικία των 8 ετών, οι “σοφοί συγγραφείς” του εν λόγω εγχειριδίου προκαταλαμβάνουν τα παιδιά αρνητικά απέναντι στους ίδιους τους γονείς τους (!), δίνοντάς τους το δικαίωμα να κάνουν γι’ αυτούς κακούς λογισμούς ή γεμίζοντάς τα με φοβίες (“*μήπως με εγκαταλείψουν οι γονείς μου;*”). Όπως ξέρουμε από την Παιδαγωγική επιστήμη, στην ηλικία αυτή τα περισσότερα παιδιά θεωρούν τους γονείς τους ως πρότυπα. Το σχολικό βιβλίο όμως φροντίζει (με έμμεσο και πονηρό τρόπο) όχι μόνο να απομυθοποιήσει το γονεϊκό πρότυπο, αλλά και να το παρουσιάσει ως πιθανό εχθρό του παιδιού.

– Κεφ. 9: Όλα τα παιδιά του κόσμου είναι αδέρφια, σελ. 29: “*Πάτερ ημών, λένε και τα πρώτα λόγια της πιο γνωστής μας προσευχής, για να μας θυμίσουν πως ο Θεός είναι ο πατέρας όλων μας κι εμείς είμαστε αδέρφια, παιδιά της ίδιας οικογένειας. Γι’ αυτό όλοι έχουμε τα ίδια δικαιώματα στη ζωή, σε όποιο μέρος της γης και αν γεννηθήκαμε, όποιο χρώμα και αν έχει το δέρμα μας.*” Σωστά. Δεν διευκρινίζει όμως ότι όλα τα παιδιά του κόσμου είναι αδέρφια ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ, ενώ οι Ορθόδοξοι Χριστιανοί είναι αδέρφια ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΠΝΕΥΜΑ. Και για να επεκταθώ λίγο περισσότερο: ολόκληρο το βιβλίο των Ορησκευτικών (και όχι μόνο αυτό) διακατέχεται από την ιδέα της παγκοσμιοποίησης, η οποία “σερβίρεται” ως αντιρατσιστικό παραλήρημα. Κανένα λογικό ον δεν θα μπορούσε φυσικά να δεχτεί το ρατσισμό, σε καμία του μορφή. Έχει γίνει ποτέ όμως λόγος για τα δικαιώματα των αγέννητων παιδιών, που τόσο βάνανυσα κατακρεουργούνται, ή για τα βασανιστήρια που υπομένουν πολλές γυναίκες του τρίτου κόσμου ή για τα μαρτύρια που υφίστανται πολλοί Ορθόδοξοι Χριστιανοί στις μέρες μας;

Και συνεχίζουμε:

– Κεφ. 10: Ο άνθρωπος συνεργάτης του Θεού. Στο κεφάλαιο αυτό γίνεται λόγος για τους Πρωτοπλάστους. Όμως οι συγγραφείς φροντίζουν να “λογοκρίνουν” τη Βίβλο: ούτε κουβέντα για το

φίδι, τον απαγορευμένο καρπό και την Πτώση των Πρωτοπλάστων. Το συμπέρασμα που βγαίνει λοιπόν από αυτό το κεφάλαιο της Γενέσεως δεν είναι η δραματική επίδραση που είχε η ανυπακοή των Πρωτοπλάστων στο Ανθρώπινο Γένος. αλλά το ότι πρέπει να... προστατεύουμε το περιβάλλον, που μας έδωσε ο Θεός (σελ. 35: *“Αλλά και σήμερα κάθε φορά που ο άνθρωπος φροντίζει το περιβάλλον, υπακούει στην εντολή που του έδωσε ο Θεός, όταν τον τοποθέτησε στον Παράδεισο: να σέβεται και να προστατεύει τη φύση.”*)!! Η τελεία διαστρέβλωση!

– Κεφ. 14: Οι σχέσεις μας με τους άλλους και με τον Θεό. Το κεφάλαιο αυτό αναφέρεται στις Δέκα Εντολές, οι οποίες και γράφονται στη σελ. 45. Εκεί διαβάζουμε: *“4. Να αφιερώσεις την ημέρα του Σαββάτου στον Κύριο και Θεό σου”*. Τι πονηρία, αλήθεια! Παραλείπουν να επισημάνουν τη “λεπτομέρεια” ότι αυτό ίσχυε την εποχή της Παλαιάς Διαθήκης. Μετά την Κοσμοσωτήριο Ανάσταση του Κυρίου μας, επίσημη αργία έγινε η Κυριακή (γι’ αυτό και σε πολλά αξιόλογα Χριστιανικά παιδικά βιβλία δεν γράφεται η λέξη “Σάββατο”, αλλά η φράση “7η ημέρα”).

Το χειρότερο το αφήνω για το τέλος.

– Κεφ. 26: Θεία Κοινωνία: Το Μυστήριο της αγάπης. Εδώ πρόκειται για μια καθαρά ΑΙΡΕΤΙΚΗ στάση. Το Σώμα και το Αίμα του Κυρίου γράφονται εντός εισαγωγικών (σελ. 79-80)! Χαρακτηριστικά, διαβάζουμε στη σελ. 79: *“Με πίστη και αγάπη μεταλαμβάνουμε όλοι “Σώμα και Αίμα” [με τη χρήση εισαγωγικών αποδίδεται στη Θεία Κοινωνία μεταφορική έννοια!!] Χριστού. Η χαρά μας είναι μεγάλη γιατί με τη Θεία Κοινωνία ο ιερέας μας δίνει το κρασί [!!!] και το ψωμί [!!!], όπως τα έδωσε κάποτε κι ο ίδιος ο Χριστός στους μαθητές του.”* Ανεπίτρεπτο και απαράδεκτο: πρόκειται για ΚΑΘΑΡΑ ΑΙΡΕΤΙΚΗ ΑΠΟΨΗ και θεωρώ ότι η εκπαιδευτική κοινότητα, αλλά και η Εκκλησία, πρέπει να λάβουν θέση το συντομότερο δυνατόν.

Με τιμή,

Μαρία Σουρτζή-Χατζηδημητρίου, Dr. Phil., Mag. Art.

μητέρα – εκπαιδευτικός

10.03.2015

Πηγή: www.antibaro.gr/